

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (1/5/2011)

Αναγνώσματα:

**Απόστολος: Πράξ. ε', 12 – 20. Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ', 19-31
(Εωθινόν 1^ο)**

Πιστεύουμε στην Ανάσταση του Χριστού;

Η πρώτη εμφάνιση του Αναστημένου Κυρίου στους Μαθητές του, περιγράφεται στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου. Ο Χριστός συναντά τους Αποστόλους, ενώ ήταν κρυμμένοι για ν' αποφύγουν την μανία των Ιουδαίων και τούς επιδεικνύει τα στίγματα του Πάθους Του, διασκορπίζοντας τον φόβο και την ανασφάλειά τους. Τούς ευλογεί και τούς δίδει την πνευματική εξουσία να συγχωρούν τις αμαρτίες των ανθρώπων. Ο Θωμάς, όμως, δεν ήταν παρών στην πρώτη εκείνη εμφάνιση του Κυρίου και απίστησε στην είδηση της Αναστάσεως, ζητώντας απτές αποδείξεις προκειμένου να αποδεχθεί το ανέκφραστο γεγονός. Ο Χριστός, αποδεχόμενος την αδυναμία του Μαθητή Του, ταπεινώνεται και εμφανίζεται ενώπιόν του, οκτώ ημέρες μετά. Δέχεται να προσφέρει τις αποδείξεις που η περιορισμένη λογική του απαιτούσε. Δεν αντιδρά, αλλά συναινεί, μακαρίζοντας, όμως, σαφώς, εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, χωρίς αμφιβολίες και κρατούμενα.

Η περίπτωση του Θωμά δεν είναι μοναδική. Επαναλαμβάνεται στην διάρκεια της ιστορίας, όταν οι άνθρωποι υποτάσσουμε την πίστη στη λογική μας, φθάνοντας στο σημείο να περνούμε απ' την κρησάρα της νου ακόμα και αδιαπραγμάτευτες αλήθειες της Εκκλησίας, χωρίς τις οποίες το οικοδόμημά Της γκρεμίζεται και διαλύεται. Η λογικοφανής αμφιβολία φθάνει μέχρι και σ' αυτό το κολοσσιαίο γεγονός της Αναστάσεως, το οποίο ασφαλώς και συνιστά την μεγαλύτερη πρόκληση του ανθρώπινου μυαλού.

Η πίστη στην Ανάσταση του Θεανθρώπου είναι καθοριστική. Αφορά στην ύπαρξη και στην αυτοσυνειδησία της Εκκλησίας, αλλά και στην θέση όλων ημών των Χριστιανών στους κόλπους Της. Δεδομένου ότι όλη η ζωή και η δραστηριότητα της Εκκλησίας ανελλίσσεται πέριξ της Αναστάσεως, όπως επίσης και ότι η αυθεντικότητα της πίστης του λαού προσδιορίζεται από την ομολογία της, τότε αντιλαμβάνεται κανείς ότι η αποδοχή της Αναστάσεως του Θεανθρώπου είναι το Α και το Ω της πνευματικής ζωής και του Εκκλησιαστικού βίου των Χριστιανών.

Είναι συνήθης η τοποθέτηση πολλών συνανθρώπων μας σήμερα οι οποίοι προσδιορίζουν τη θρησκευτικότητά τους με έναν πρωτότυπο τρόπο: *«Πιστεύω μεν, αλλά δε συμμερίζομαι αυτά που λέει η Εκκλησία, πιστεύω με έναν τρόπο δικό μου... Είμαι Χριστιανός, αλλά δεν πιστεύω στην Ανάσταση γιατί δε μπορεί να την αντέξει η λογική μου»*. Με πολλή αγάπη θα επισημάνουμε ότι έχουν πολύ συγκεχυμένη αντίληψη και θεώρηση της πίστεως. Δεν προσπαθούν καν να προσαρμόσουν τη ζωή τους στις αρχές αυτού που λένε ότι πιστεύουν. Αντιθέτως, είναι σαφές ότι πιστεύουν σε έναν Θεό κομμένο και ραμμένο στα

μέτρα της προσωπικής τους αδυναμίας. Από συζητήσεις με τέτοιους ανθρώπους συμπεραίνει κανείς ότι έχουν δημιουργήσει τη δική τους Θρησκεία, που ικανοποιεί τις προσωπικές τους προϋποθέσεις, χωρίς αρχές και κανόνες, παρά με συνήθειες προτεινόμενες είτε από το έθιμο, είτε από την παράδοση, είτε από την κουλτούρα του τόπου μας. Αυτή η τοποθέτηση οδηγεί τα βήματά τους στην Εκκλησία το βράδυ της Αναστάσεως, χωρίς να ξέρουν τί γιορτάζουμε. Τους οδηγεί στην Εκκλησία σε Γάμους, Βαπτίσεις και Κηδείες χωρίς να ξέρουν τί συντελείται σ' αυτά τα Μυστήρια. Έχει διαμορφώσει μέσα τους μια εντελώς παραμορφωμένη αντίληψη περί της Χριστιανικής ζωής η οποία ανελίσσεται και διαμορφώνεται γύρω από το κομβικό ερώτημα «πιστεύουμε στην Ανάσταση;»

Πιστεύουμε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού που ήλθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς εξαγοράζοντας, με το αίμα Του, την σωτηρία, θριαμβεύοντας επί του θανάτου με τον δικό Του θάνατο και την εκ νεκρών Ανάστασή Του;

Πιστεύουμε ότι η Ανάσταση του Χριστού σηματοδοτεί και βεβαιώνει την ήττα του θανάτου και των δυνάμεων της φθοράς που κρατούν τον άνθρωπο δέσμιον των παθών και των αδυναμιών του, αδύναμο να εκτιμήσει τις δωρεές του Θεού και να κατανοήσει τον αληθινό του προορισμό;

Πιστεύουμε ότι η Ανάσταση του Χριστού δεν είναι η ετήσια ανάμνηση ενός γεγονότος αλλά η αληθινή, εμπειρική, βιωματική συνάντηση με τη Ζωή, το Φως, με τη Χαρά, που είναι ο Αναστημένος Χριστός της Εκκλησίας;

Πιστεύουμε ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι το κλειδί της ερμηνείας της παγκόσμιας ιστορίας, το κριτήριο της κατανόησης της ζωής και του κόσμου; «*Η Ανάσταση δίνει νόημα σε όλη την ύπαρξη του ανθρώπου, προσδιορίζοντας την έννοια της υπάρξεως. Ενώ η ιστορία οδεύει ευθύγραμμο προς το τέλος, ο άνθρωπος στο φως της Αναστάσεως αποδεικνύεται χωρίς τέλος. Διότι στο μεταίχμιο της ιστορίας και μεταϊστορίας βρίσκεται ο νικητής του θανάτου και της φθοράς, ο Θεάνθρωπος Χριστός, που αφθαρτίζει τον άνθρωπο και θανατώνει κάθε θάνατο του ανθρώπου*»¹

Πιστεύουμε στην Ανάσταση του Χριστού έστω κι αν αυτή προσκρούει στις δυνάμεις της πεπερασμένης και περιορισμένης λογικής μας, η οποία δε μπορεί να εξηγήσει παρά μόνον εκείνα που βλέπει, αγγίζει και αισθητά νιώθει; Ανήκουμε σ' εκείνους που ο ίδιος ο Χριστός μακάρισε με το περίφημο *Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες*;²

Πιστεύουμε ότι αυτό το μοναδικό γεγονός που συνέβη εν χρόνω τότε, είναι το πολυτιμότερο μήνυμα ελπίδας και αισιοδοξίας για τον σύγχρονο κόσμο, που πονά και αναζητά την αλήθεια, την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, την αγάπη και την καταλλαγή, που μόνο η βεβαιότητα της Αναστάσεως του Χριστού και η συνειδητή βίωσή της μπορεί να εγγυηθεί, δίνοντας λύση στα προβλήματα, διέξοδο στ' αδιέξοδα, απαντήσεις στα ερωτηματικά;

Αν πιστεύουμε, αγαπητοί μου, ανακαλύψαμε το μυστικό της ζωής. Βρήκαμε το κλειδί της ευτυχίας. Βάλαμε τις βάσεις για την πολυπόθητη αθανασία μας και, σίγουρα, είμαστε Χριστιανοί της ουσίας και όχι των τύπων. Αν δε πιστεύουμε να γνωρίζουμε ότι χάνουμε πολλά. Στερούμε από τον εαυτό μας την απόλαυση της όντως ζωής που δεν εξαντλείται μόνον εδώ. Ας μάθουμε ότι δεν έχουμε γνωρίσει ακόμα τον εαυτό μας, αλλά και ότι ο Χριστός είναι έτοιμος να κενώσει και πάλι τον εαυτό Του για μάς, αρκεί να Του το ζητήσουμε. Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ π. Γεώργιος Μεταλληνός, «Άθως», Μάρτιος – Απρίλιος 1999

² Ιωάν. 20,29